

Kulturní středisko Gong ve Vysočanech změnilo podobu. Klasický socialistický „kulturák“ se změnil v útulný Klub Kocour v pozadí s barem a v divadelní sál s číslovanými pohodlnými sedadly. Na dobu minulou, se stolky a židlemi, kde se sedělo podle toho, kdo stál první ve dveřích při otevření, lze jen vzpomínat. Tento týden jsem tento stánek kultury v Praze 9 navštívil dvakrát. Poprvé to bylo na setkání spojeném se vzpomínkou na slavnou éru sdružení Krychle. Sešlo se nás v Klubu Kocour sice jen málo, ale vůbec mi to nevadilo. Důležité je, že jsem po dlouho době viděl sedět na jevišti duši Krychle Milana Jablonského. Vedle něj seděli Arnošt Frauenberg a Franta Vlček. Spojení tří zcela rozdílných individualit, jakými jsou tihle tři, vytváří vynikající mozaiku zábavy. Vystupovali střídavě a bylo patrné, že scénář večera nebyl napsán. Nebylo to vůbec třeba, protože tihle tři by mohli zpívat, povídat a česky řečeno blbnout až do rána a všichni bychom je poslouchali.

**Milan**

### **Jablonský**

zalovil v papírové paměti a střídal básně, včetně těch krásně zhudebněných Jiřím Zipem Suchým, fejetony a další

drobnější literární útvary. Na dílo Milana Jablonského asi nikdy nebudou stát fronty čtenářů a jeho humor asi nebude „kazit“ humor TV a jiných celebrit, ale toto dílo patří k tomu nejlepšímu, co bylo v Čechách kdy napsáno. Jaroslav Hašek kdysi napsal v předmluvě ke své nesmrtelné knize, že Švejk se nikdy nedostane do školních čítanek a neměl pravdu. Takže - kdoví? **Arnošt Frauenberg**

mění svou uměleckou tvář pokaždé, když jej po delším čase potkám. Na letošním FOLKomínu stál před vynikající kapelou s mikrofonom v ruce a sypal ze sebe nové písně, úplně jiné, než ty „krychlácké“, na něž jsem byl u něj zvyklý. Arnošta řadím vedle Honzy Žambocha a Honzy Řepky k nejlepším textařům mladší generace, a to nejen ve folku. Ten večer jen s kytarou zpíval většinou ty nové, většinou vážné, které „srážel“ promluvami a vzpomínkovými básněmi. Živel jménem

### **Franta Vlček**

je nepopsatelný a je na světě pouze jeden. Kdysi jsem jej nazval folkovým R. A. Dvorským, to když začal zpívat písně z repertoáru tohoto gentlemana populární písně číslo jedna. Dnes bych jej, díky jeho gestům a mimice, přirovnal spíše k francouzskému geniálnímu herci Pierru Richardovi. Kde jsou hranice mezi přirozenou a hranou půvabnou potrhlostí, to ví jen bůh a je to jedno. Nad texty písní Franty Vlčka (řadu z nich napsal Frantův přítel, geniální překladatel Milan Dvořák) budou jednou badatelé kroutit hlavami a možná se rovněž dostanou do literárních příruček a studentům bude hrozit pětka z Vlčka, Jablonského a Frauenberga, tak jako dnes z Havla či Ivana Klímy. Byl to večer plný humoru, pohody, nádherného pábení.

Druhý večer v divadelním sále byl věnován nedožitým osmdesátým narozeninám Jaroslava Velinského,

### **Kapitána Kida**

. Nápad udělat večer na toto téma se zrodil v pořadu Posluchárna na Rádiu Folk, kde Kuba Horák zpovídá různé lidi a pouští jim skladby, aniž by jim řekl, kdo je interpretem. Jedním ze zpovídaných byl Franta Vlček, který na nápad Kubu oslavit výročí Kapitána Kida navázal a ujal se jej jako dramaturg. Kdo někdy dělal cokoli jako dramaturg ví, co je to za nervy a v případě povahy Franty Vlčka jsou to nervy na entou. Jenže předem je namístě říci, že se vše Frantovi povedlo. Velký sál přenechal gentlemansky Tony Linhart, moderování se vedle Franty ujal profesionálně Belmondo. Na jevišti tedy vedle sebe stáli „folkovi Jing a Jang“ a kouzlo kontrastu bylo působivé. Belmondo citoval Kidovy výroky, uváděl kapely a Franta Vlček s budíkem poletoval jako organizační motýl jevištěm, byl všude a nikde. Výběr hostů byl rovněž velmi dobrý. Jako první vystoupila kapela

### **Střepy**

(Světce), kdy text v závorce odlišuje kapelu od jihlavských Střepů. Střepy hrající (ne všichni) již v legendárním Islandu hráli jen samé kidovky a na jevišti chyběl k silným hlasům přesně znějícím v duchu písní jen praskající oheň. Humor z kidovek a něco navíc dali

### **Chudinkové**

, vzniklí již před mnoha roky, ale stále příjemným a přesným muzikantským projevem bavící publikum. Samozřejmě musel zahrát i zazpívat kidovky i moderátor

### **Franta Vlček**

, který sice v úvodu uvedl vánek na pódium do pohybu, aby mohl lovit texty, ale k překvapení všech, kdo ho znají, texty neobměňoval, což je pleonasmus pro pletení slov. Po pauze diváci díky panu řediteli Avalonu Tonymu mohli sledovat fotky z dávnověku i s Belmondovým komentářem, jehož znalci ze Severních Čech přesvědčili, že historický film, v němž Kid hraje, je promítán a nezmizel.

### **Jan Matěj Rak**

v pruhovaném tričku se vyznal ze svých lásek včetně písně o pancéřovém autě značky Dodge a přidal i Air J. S. Bacha a spolu s Frantou Vlčkem i několik starých trampských písní. Poté přišel v kostkované košili a s pozdravem ahoj na jeviště pan univerzitní profesor

### **Štěpán Rak**

, radotínský tramp a spustil svou kouzelnou kytaru. Hrál sám i v doprovodu syna a přísloví o jablku a stromu bylo čitelné a názorné. Gentleman

### **Tony Linhart**

usedl v doprovodu ukulele a zahrál píseň posmrtně věnovanou Kapitánu Kidovi. Závěr patřil kapele

### **Bob a Bobci**

a písně Kapitána Kida v jejich podání zněly v přesných vokálech a instrumentacích jako pověstný kousek ovoce na vrcholu dortu tohoto večera.

Fenomén trampingu snad nemá ve světě, s výjimkou USA, nikde takovou podobu, jako u nás. Lidé jako Kapitán Kid, který složil Slabocha Bena již v roce 1954, dali trampským písním jiný, modernější kabát a Kidova díla se budou hrát ještě v příštím století, byť osud trampského hnutí v éře virtuálních zábav a komunikace, je ve hvězdách. Stejně tak se zcela jistě budou číst detektivky a sci-fi knihy, které tento renesanční člověk bez klasického vzdělání vytvořil. Nezbývá než za oba krásné večery poděkovat a „

## Dvakrát v Gongu

Napsal uživatel Tomáš Pohl  
Sobota, 01 Prosinec 2012 20:28

---

*To se ví, zase se sejdeme...*  
“